

Висока-та Порта припозна бѣлгаро-униатската община и даде ѝ печатъ, а останали-тѣ униати си карахъ работата. На-скоро, въ малжкъ размѣръ, само по нѣколко души въ Одринъ, Казанлъжъ, Солунъ, Енидже-Вардаръ и въ други още нѣкои бѣлгарски градове приехъ унията, ала това бѣше за малко врѣме. Обаче, изобщо, бѣлгарското население въ Турско нито помислюваше за сѣдинение съ Римо-Католическата Черкова, защото мисль-та за една независима иерархия вече бѣше се вродила и вкоренила въ бѣлгарския народъ. За да се даде потикъ на унията, прѣз мѣсець Марта 1861 год. униатската община въ Цариградъ испрати въ Римъ стария 75-годишенъ архимандритъ Иосифъ Соколски, придруженъ отъ дякона Рафайлъ, Дръ Георги Мирковичъ и Драганъ Цанковъ, предвождани отъ католическия священникъ отецъ Евгений Борѣ (началникъ на Лазаристи тѣ въ Цариградъ), за да се рѣкоположи за свещенноначалникъ на бѣлгаре тѣ униати. Архимандритъ Иосифъ бѣше простъ и почти безкниженъ човѣкъ; той едва можеше да прочита и да си записва име то; той не разбираше що е Западна Римо-Католическа Черкова и що Источна Православна Черкова; той не знаеше, че разликата между римския папа и цариградския патриархъ е голѣма.

ници-тѣ на протестантски-тѣ държави въ Цариградъ съ молба да подкрѣпятъ, по приятелски начинъ, прѣдъ Висока-та Порта справедливи-тѣ бѣлгарски искания. Нѣ казанни-тѣ посланници не приехъ да се застъпятъ за бѣлгаре-тѣ, макаръ и да ставахъ постѣпки (тайно) при английския посланикъ за да се сѣдини Бѣлгарската Черкова съ Англиканската. Знае се, че Англиканската Черкова е почти както Католическата-та; има духовенство, иерархия, литургия, писани молитви за всички дни, тогава когато въ други-тѣ протестантски секти такова нѣщо нема; нѣкои англичани сѣ почти цѣли католици. Английский посланикъ сжръ Ханри Булверъ никакъ не обжрналъ внимание и не цѣлъ да му се говори за такова сѣдинение. Той показалъ сжчувствие (само за вѣжливостъ) къмъ бѣлгаре-тѣ и ужъ се връжълъ да поговори съ други-тѣ посланници на протестантски-тѣ държави да ходатайствуватъ при Висока-та Порта да накара патриарха да уважи, ако не всички-тѣ, поне нѣкои отъ бѣлгарски-тѣ искания. — Обстоятелство-то, че сж ставале постѣпки за сѣдинение-то на Бѣлгарската Черкова съ Англиканската, е доказателство, че въ онова врѣме малко се обжрчаше внимание на средствата, ами се радеше за постигане на цѣль-та. Русский посланикъ не оставилъ да се сѣдини бѣлгарский народъ съ Римо-Католическата Черкова, не защото му бѣше мила православната вѣра, ами да не би, чрезъ това сѣдинение, Франция да добне влияние между бѣлгаре-тѣ, като се припознаватъ за отдѣленъ отъ грѣци-тѣ народъ и да захранятъ сами да се грижатъ за напредване-то и благосѣстояние-то си, а по такъвъ начинъ ще се изгуби руско-то влияние между най-многобройния православенъ, още и словенски народъ въ турска-та държава. Ако бѣхъ искрени свѣти-тѣ и общанията на руския посланикъ, той щѣше да направи постѣпки при Висока-та Порта за да се не заточаватъ бѣлгарски-тѣ владци Иларионъ и Авксентий, както и Палсий, които патриархията заточи подиръ четири мѣсеци, и то съ сждѣйствие-то на турско-то правителство.